

hævede Betydningen af den almindelige Valgret og af Stattebevillingsretten. Naar Noget kommer og vil tale med ham, saa vil han stadig gaa under Bordet og sige: Saa stod jeg mig. Det er paa denne Maade, at den ærede Ordfører paa-
staar, at han hævder sit Løfte om Udholdenhed og Fasthed. Jeg tror ellers, at der staar „Maadehold og Fasthed“. Ja, Maadehold, det have de Herrer vist i en overordentlig Grad; men Fastheden er efter min Opfattelse gaaet sløiten. Dette var nu i Anledning af Konsekventerne fra den ærede Ordførers Standpunkt. Dernæst vilde den ærede Ordfører gjerne vide, hvad vi havde bagved. Vi have hærken Bælgerne i Aaben eller Skattenegetelse bagved. (Ordføreren: Hvad have vi da?) De konstitutionelle Midler. (Ordføreren: Hvilke?) Dem, som Grundloven anviser, og dem, som den ærede Ordfører selv har anbefalet Bælgerne at bruge. (Ordføreren: Hvad er det for Midler?) Er den ærede Ordfører da saa uvidende om Grundloven, at han ikke veed, hvilke Midler Bælgerne have til at værne om deres Ret? (Ordføreren: Lad os høre dem!) Ja, den ærede Ordfører har nu tabt enhver Tillid til Bælgerne overhoved. Altsaa, efter de Herrer's Mening have Bælgerne ingen Midler til at værne om deres Ret, — jeg skal gaa ind paa de Herrer's Tankegang —, og det vil altsaa sige, at enhver Tillid, som de Herrer tidligere have vist Bælgerne, er nu forsvunden; de have intet Haab om, at Bælgerne kunne udrette Noget som helst til Forsvar for deres Ret i det Dieblis, Regjeringen ikke nogenlunde vil gjøre, hvad de ønske. Men, hvad bliver der saa tilbage af de Herrer's Billie og deres Fasthed? (En Stemme: Lad os høre, hvilke Midler Bælgerne have!) De have de grundlovsmæssige Midler, Valgretten og seig Modstand (Ordføreren: Men naar der nu ingen Opløsning kommer?) Den kan komme, naar vi neblægge vore Mandater, og det vil jeg foreslaa de Herrer at gjøre. Men hvoraf vide de Herrer, at der ikke kommer Opløsning? Og hvorledes kunde de Herrer i Sommer tale til Bælgerne om de konstitutionelle Midler, naar de ikke troede derpaa? Det er noget Nyt siden den 1ste Oktober, at en Regjering skal kunne gjøre Alt. De Herrer have tilnegnet sig ethvert Størford, som fremkommer i den reaktionære Presse til Fordel for Reaktionen. De Herrer have nu tabt enhver Tillid, som de tidligere have havt til Bælgerne. De Herrer tro nu, at en lille ubetydelig Del af Samfundet kan raade over det Hele og gaa udenfor Loven, uden at Folket har moralsk Evne og Kraft til at hævde dets lovlige Ret og tvinge dem ind paa Lovens Grund igjen. De Herrer tro ikke, at den moralske Kraft har Noget at betynde i den Henseende. Jeg tror, at det er en overordentlig stor Falliterklæring, som de Herrer her fremsætte, og det er interessant, at det kommer frem ved de Indvendinger, som de Herrer

fremsette imod mig. Jeg er overbevist om, at de Herrer's Bælger ville have overordentlig megen Interesse af at faae at høre, at de Herrer komme her og sige: Det nytter ikke, hvad vi gjøre eller sige overfor Regjeringen; thi vi have ingen Midler, og vore Bælger have ingen Midler. Kun naar Bælgerne ere bevæbnede og ville bruge Aaben, tør vi gjøre, hvad vi anse for rigtig. Det er den nye Politik; den gamle er, at Folkethinget rolig hævder sin Stilling, vis paa, at naar Folket er i Kyggen, vilde vi nok kunne holde os. Der er atter en ny Lære fra den ærede Ordfører, der passer til den nye Politik, og det er, at han vil nok være med til at negte en konstitutionel Regjering Finantsloven, men naar det er en antikonstitutionel Regjering, saa vil han ikke være med dertil. Men det er at rette Smed for Bager, at negte en konstitutionel Regjering Pengene, men at give dem til en antikonstitutionel. Hvad betyder dog denne Frygt for det Provisorium, som den ærede Ordfører ikke har noget Middele imod, fordi han ikke har Revolutionen i Baghaanden? Tidligere har jeg altid hørt, at Finantslovnegtelse skulde man være forsigtig med lige overfor en Regjering, der var konstitutionel, og som holdt sig indenfor Forsfatningens Grændser, og derfor, indtil Provisoriet udkom, have vi ikke nogenfinde effektivt negtet nogen Finantslov; thi vor Negtelse ved 2den Behandling for at fremskalde Opløsning i 1873 var et andet Tilfælde. Det var altsaa Oppositionens tidligere Politik, men efter at den 12te April er begaaet, er det en naturlig Følge, at saa træder den anden Del af vor Lære frem. Mod et antikonstitutionelt Ministerium, der gaar udenfor Loven, maa vi bruge andre Midler. Moralens fordrer, at vi stille os anderledes overfor det. Det er en ganske interessant ny Lære, som den ærede Ordfører fremsætter, at man skal være haardere imod forsfatningsfindende Ministerier end imod andre. Nu er det tilbage, som det ærede Medlem fremsatte angaaende Afstemningen her. Den ærede Ordfører sagde: Nu er det slaaet fast, at de Herrer stemme, fordi de vide, at det bliver vedtaget alligevel; det er slaaet fast. Jeg vil sige, at den ærede Ordfører har Intet slaaet fast i disse Dage. Hvad han fik slaaet fast ved 2den Behandling, har han pillet op igjen til 3die Behandling. Den ærede Ordfører skal ikke bruge den Talemaade „saa fast“; det er han ikke stillet til. Det er ganske interessant at høre, at den ærede Ordfører i det Foredrag, som skulde være Slutningsforedraget, fremsætter en saadan Paastand, efter at flere Medlemmer udtrykkelig have udtalt, at de meget vel vidste, at, naar de stemte imod Finantsloven, de da være i Mindretal. Deres Afstemning har altsaa for saavidt kun en demonstrativ Karakter; men den betyder, at, hvis man havde havt 52 Partifæller her, saa vilde man have stemt ligeledes og ønsket Finantsloven forkastet, for at give sin Protest mod